

Za Konca ni konca

Branko Konc, junak sulčarske sezone 2007/2008

Lahko bi začel z obrabljenim: »Branka Konca najbrž ni treba

posebej predstavljati ...« in tokrat celo ne bi bil daleč od resnice.

Ko se začnejo vsakoletna tekmovanja državnega prvenstva v lovu rib z umetno muho, ga bralci kar naprej videte na straneh Ribiča, saj v tej zvrsti športnih tekmovanj sodi v sam vrh slovenskih tekmovalcev. Včasih za naše glasilo tudi kaj napiše in spet drugič ujame veliko ribo, ki jo ponosno pokaže bralcem. Ne nazadnje smo ga v Ribiču predstavili pred nekaj leti, ko je dve leti zapored osvojil naslov državnega prvaka v lovu rib z umetno muho. Letos pa mu je sv. Peter, naš ribiški patron zavetnik, namenil prav poseben blagor, saj je na športen način ujel sulca, ki ga po znanih podatkih presega le še slovenski rekorder Eda Januša.

Branko Konc je torej ribič, odkar ve zase, saj je bil ribič in ribiški čuvaj tudi njegov oče. Pot ga je kmalu pripeljala v vrste tekmovalcev. V tistem času je bil edini mladinec-tekmovalec v lovu rib s plovcem v Koroški RD in tudi uspešen, saj je posegal po najvišjih mestih. Leta 1982 se je vpisal v kadetsko šolo in ribičijo začasno pustil ob strani. Kot policist je svojo prvo službo nastopil v Bohinjski Bistrici. »Zeleni in kristalno čisti tolmeni so me spravljali ob pamet in prvo, kar sem vprašal komandirja, je bilo, če lahko tu lovim ribe. Povedal je, da lahko, a le z muho. To je pomenilo, da imam težavo, saj sem zrastlel ob Dravi z beličarko ... V Bohinjski Bistrici je bila majhna ribiška trgovina in prva plača je šla za muharico. Še vedno se jo spominjam: bila je znamke Silstar z ročajem iz trde penaste gume in mehka kot makaron. Vedel sem za Slugovo trgovinico na Gospodarskem razstavišču v Ljubljani; tam sem si kupil kolesce, vrvico ter nekaj muh iz klasičnega izbora: čarnike, dvovidne, šaše in graševce. Kar koli vprašati nisem imel koga. Običajno sem počakal, da so se ribiči pobrali iz vode, da ne bi kdo videl moje nerodnosti, nato pa sem šel k vodi sam in se učil. Sčasoma je steklo,« se svojih začet

Leta 1990 se je vrnil domov v rodni Slovenj Gradec. »Najprej sem se lotil vezanja muh predrago. Kupil sem si orodje in material, a tudi pri tem delu nisem imel prav nobenih posrečil skriti vozeli. Iz zagate me je rešil Robert Tisnikar, ki mi je razložil osnove vezanja vezalne prvine.« Na odprtem prvenstvu Slovenije za najboljšo umetno muho kot vezal mi je zdelo nekoliko nenavadno, saj sem ga spoznal kot človeka, ki rad meri svoje moči. »Splošno znano je, da obstajajo muhe za ribe in muhe za ribiče. Jaz sodim v kategorijo ribolov, estetiki v tem smislu nikoli nisem posvečal posebne pozornosti.«

Najljubše orodje ...

Branko Konc je pobudnik in organizator BvS'nega tekmovanja na Meci.

v okviru Koroške RD ustanovil muharsko sekcijo Osa. Najprej so oblikovali eno tekmovalno ekipo in nato še eno. Branko od vsega začetka sodeluje v prvi. Ob tem je treba zapisati, da so takrat v Sloveniji že nekaj let potekala neuradna tekmovanja za državno prvenstvo. Vzporedno so se začele pojavljati glasnejše pobude za uvedbo uradnega državnega prvenstva v lovu rib z umetno muho. Glede na rezultate ter zanesenjaško zagnanost pobudnikov jim je prisluhnila RZS kot krovna panožna organizacija. Potem je Branko enega za drugim začel nizati uspehe: v letih 2005 in 2006 je bil državni prvak, na evropskem prvenstvu leta 2006 je bila njihova ekipa prva, sam pa je zasedel 3. mesto ... »Veliko so mi povedali fantje iz medvoške ekipe, Danilo Bižal, Edo Januš in Igor Pivk. Prav ničesar niso skrivali pred menoj, za kar jim bom vedno hvaležen.«

Branka po Sloveniji poznajo tudi kot organizatorja Božičnega tekmovanja na Meži. Zanimiva ideja se je med muharji dobro prijela in tekmovanje je postalo tradicionalno.

Za dušo gre rad muharit na Savinjo. V Mozirju ima veliko prijateljev in je tudi pridružen član mozirske RD. Pri Koroški RD je postal vodja že omenjene muharske sekcije Osa, v sklopu katere organizirajo muharske delavnice za starejše in mlajše. Pravi pa, da med mladimi ni pretiranega zanimanja za ribolov. »Izgleda, da mladi najraje sedijo za računalnikom in da jih ves ostali svet prav malo zanima,« ugotavlja.

Branko pa ne zapostavlja tudi drugih načinov ribolova. Obvezno se odpravi na prvomajski lov ščuke, od leta 1995 pa lovi tudi sulca. Prvega, dolgega 92 cm, je ujel v Savinji pod mostom v Polzeli, sicer pa sulčari najraje na Savinji, ki mu je tudi najbližja.

S sulcem je povezana tudi zgodba, ki je pravzaprav glavni razlog tega pisanja. »3. januarja letos sva s kolegom Robijem Čebulom na povabilo Eda Januša lovila sulca v Medvodah. Edu sta ušla dva in Robiju eden. Dober dan je bil razlog, da sva že takrat razmišljala, kam bi šla loviti prvič, ko bova spet prosta. Dogovorila sva se za Kranj, saj je bil še vedno živ spomin na velikega sulca, ki je Robiju jeseni zgrabil zapetega lipana. Več kot eno uro se je trudil, da bi ga pred vse bolj številčim občinstvom na mostu spravil do brega, a je na koncu sulec seveda zmagal.«

Draž pa je ostala in ob pravi spremembi vremena povzročala tisto značilno ščemenje v kosteh, ki bi ga nepoznavalci preprosto označili za revmatizem ...

»25. januarja sva se z Robijem odločila, da se vrneva pod savski most. Poklical sem prijatelje v Kranj, ki so uredili vse potrebno za ribolovne dovolilnice. Zjutraj sva ujela dva podmerska sulca in potlej nič več, tako da nama je volja počasi pojemala. Potrgal sem že vse najboljše vabe, prek jezua pa je pričela teči voda in s seboj nosila listje, zato sva se odločila, da se zapeljeva do trgovine Danila Bižala in za silo obnoviva zalogo vab. Danilo je vedel povedati, da je dan poseben - dober! in da so na Sori v eni uri ujeli štiri sulce, v Radovljici pa je Ciril Bukovec ujel sulca dolgega 112 cm in težkega 13 kg. 'Fanta, še imata čas,' nama je dejal. Njegova vzpodbuda in dobre novice so bile zadosten razlog, da sva se odpeljala nazaj k Savi. 'Greva v luknjo pod most, po ta velikega,' je dejal Robi in kmalu sva z vabami prečesavala močan curek. Najprej sem navezal spužvastega kapeljna, potem pa lipana, kot sem poimenoval bleščečo silikonsko ribico, ki sem jo enkrat našel med muharjenjem v Mozirju. Ko sem vrgel drugič, se je palica upognila, voda pa zavrela in vedel sem, da je tokrat zgrabil pravi sulec. 'Imam ga!', sem zakričal. 'Je velik?', sem zaslišal Robija. 'Kakih 90 cm,' sem zakričal nazaj. Ko sem sulca prvič pripeljal v njegovo bližino, pa je prebledel in rekel, da te ribe pa on že ne bo prijel ... Po desetminutni borbi je le objel utrujenega kralja, ga dvignil iz vode in prinesel na breg. Takrat sem začutil, da so moje noge postale mehke. 'Robi, ta velik je!' Vabo je globoko požrl, iz gobca mu je gledal rep 43 cm dolge podusti.

Takoj je bilo opravljeno prvo merjenje in fotografiranje, sledila pa je huda preizkušnja. Sem namreč zagovornik ribolova ujemi&spusti, zato sem nameraval sulca spustiti. 'Takega sulca boš težko še kdaj videl, ujel pa zagotovo nikoli več,' je Robi trezno komentiral mojo namero. Časa ni bilo veliko. Odločil sem se, da sulca vzamem. Seveda sem novico o imenitnem ulovu sporočil prijateljem. Pri Danilu Bižalu smo opravili uradno meritev, prisostvoval ji je tudi gospodar RD Kranj. Kot uradno velja dolžina 127 cm, teža 24,8 kg (če bi mu uspelo požreti še omenjeno podust, bi teža krepko preseгла 25 kg), dolžina glave 35 cm, obseg 72 cm in širina repne plavuti 28 cm. V kratkem se je trlo ljudi, ki so prišli pogledat sulca, ki se je zapisal med slovenske rekorderje. Seveda smo ulov tudi proslavili, v nadaljevanju večera pa sva z Robijem sulca odnesla preparatorju Romanu Vertačniku.

Kaj je bilo tako posebnega tistega dne, da je sulec, čigar brazgotine so pričale o številnih izkušnjah z ribiči in ki je

poleg tega prebavljaj še veliko podust, zgrabil mojo vabo, pa bo ostala skrivnost. Kakokrkoli, hvala vsem!«

Prav ta skrivnost ga bo vedno znova vlekla k tolmunom rek. Za Konca pač ni konca. V imenu uredništva mu iskreno čestitamo za takšen Petrov blagor in mu želimo še veliko vznemirljivih trenutkov pri sulčelovu.

Igor Holy

Tudi prijaznost ima meje!

Branko Konc je prijazen, preprost, odprt in neposreden človek, poln energije, vselej dobre volje in nasmejan. Kot tak nekako ne sovпада s podobo policista, kakršnih smo vajeni. Kakšen je torej v uniformi policista: strog in neizprosen ali pa zna kdaj tudi blagohotno pogledati skozi prste? »No, vsekakor je od presoje policista odvisno, ali se bo pri manjšem prekršku odločil zgolj za službeno opozorilo ali pa bo ukrepal strožje. To je včasih težko, vsekakor pa ne zagovarjam najstrožjega kaznovanja za vsako ceno. Včasih je namreč opozorilo prav tako učinkovito kot kazen, kar pa je odvisno od tega, kakšen je človek, ki sedi za volanom.«

Branko je torej prijazen tudi kot policist, vendar pa naj ta podatek ne zavede tistih, ki radi hodite po tanki črti, ki loči še dovoljeno od kaznivega. Če jo boste prestopili, vam bo - sicer prijazno - napisal plačilni nalog ali pa glede na težo prekrška ukrepal še strožje ...